

(Priloga Vrtecu.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1904.

XII. tečaj.

Nevihhta.

Nad gorami, nad gorami
Se kopičijo meglé,
Po dolini veter vije,
Da drevesa se šibé.

Za gorami grom odmeva
V vasi tužno zvon zvoni;
Pred ubožno, rodno kočo
Čelo kmetu se mračí.

Črn oblak nad hišo plove,
V polju že divja vihar;
A v njegovem srcu skoro
Upa bo ugasnil žar.

Pa se spomni na Očeta
In povzdigne svoj obraz,
Tiho srce mu šepeče:
„Reši nas, oj reši nas!“

Črne megle razpršé se,
In umíri se vihar;
Solnce toplo spet posije,
Kmetu upa vstaja žar ...

Cvetoš.

Vpričo Boga!

7. Hipne molitve.

b) V naravi.

Katekizem nas uči, da je ljubi Bog svet in vse, kar je na svetu, ustvaril v svojo čast in v blagor stvarjem. Vem, da so vam že gospod katehet pojasnili, kaj pomeni ta nauk. Jaz vam tukaj posebej povdarjam le to, kako nas vse stvari v naravi spominjajo priučujočnosti božje in nas takorekoč silijo, da mislimo na svojega Stvarnika in ga prisrčno častimo. Zlasti pa nam pomagajo, da čestokrat ponavljamo pobožne vzdihljaje.

Vesoljno stvarstvo naj nas spominja, kako neskončno moder, mogočen in veličasten je Bog, ki je vse iz nič naredil in vse vzdržuje takorekoč z enim prstom. „Kako veličastna so tvoja dela, o Gospod, vse si naredil v modrosti“ (Ps. 103, 24.) „Gospod, naj te hvalijo nebesa in zemlja, morje, studenci in reke, in vse tvoje stvari, ki so v njih.“ (Tob. 8, 7.) „Kaj imam v nebesih in kaj hočem na zemlji brez tebe?“ (Ps. 72, 25.) — Nebo in zemlja bosta prešla, tvoje besede ne bodo prešle.

Nebo. Pogled v nebo vzbuja v pobožnem srcu najlepša čustva, n. pr. hvaležnost do Jezusa, ki je bil od vekomaj v sreči in slavi Boga Očeta, pa je iz ljubezni do nas zapustil svoje nebeško veličastvo in prišel v našo solzno dolino. Slavimo ga, kakor so ga slavile angelske množice ob njegovem rojstvu. Tja gor je šel kot Bog in človek pripraviti nam bivališča. Zahvaljujmo Boga že naprej za tolike obljube in že naprej se veselimo obljubljenе sreče; hrepeneč pozdravljajmo iz daljave prihodnji svoj dom. Pa tudi resne misli nam vzbuja pogled v nebo: kaj pa če izgubim oni častni in srečni prostorček, ki mi ga je šel pripraviti Jezus v nebesih?! — Odondot bo prišel soditi žive in mrtve — z veliko močjo in častjo!

Solnce in zvezde, luč in ogenj. Solnčni vzhod nam kliče: Zopet nam je ljubi Bog podaril nov

dan, ki ga moramo lepo preživeti v njegovo čast. V nebesih bo večni dan brez noči in teme! — Kadar ti solnce pripeka, da se potiš, spominjaj se Jezusovega truda, njegovega krvavega potu. — Solnce naj te spominja na božje oko, ki je veliko svetlejše nego solnce: pred njim se ne more skriti nobena reč. — Ko se solnce pomika proti zatonu, te spominja, da odpusti razžalnikom, predno zajde; spominja te tudi, da se v kratkem približa večer tvojega življenja. Posebej pa naj te spominja solnce na Jezusa ter večkrat vzklikni v svojem srcu: „O prelepo Solnce pravičnosti, Gospod Jezus Kristus, kdaj mi boš vzhajalo? O Gospod; ogrej moje srce; vnemaj mojo dušo z ognjem svoje ljubezni. Kolika temota je v mojem duhu, Gospod, razsvetli me! razsvetli vse grešnike, ogrej vsa mrzla srca!“

Zvezdnato nebo nam žarno oznanja neskončno lepoto in velikost božjo ter veličastvo nebeškega raja, onega zaželenega kraljestva nad zvezdami. Sv. Ignacij Lojolski je kaj rad opazoval zvezdnato nebo in mnogokrat vzdihnil: „O kako mi mrzi zemlja, ako premišljujem nebo!“ Neka druga sveta oseba je vzdihnila ob pogledu v nebo: „Moj Bog! vse te-le zvezde bodo kdaj pod mojimi nogami, ko me boš vzprejel v svoje kraljestvo.“ Sv. Anton Padovanski je posebno rad častil Mater božjo z besedami: „O preslavna, nad vse zvezde povikšana Mati!“ Posebno prisrčne pa so besede sv. Frančiška Asiškega; ki je vse stvari imenoval svoje brate in sestre: „Hvaljen bodi Gospod za vse njegove stvari, posebno pa za našega brata, veličastno solnce, ono nam daje dan in razsvetljuje z zlatimi žarki. O Gospod, solnce je zares tvoja podoba v svojem čudovitem blesku. Hvaljen bodi Gospod za naše sestre, luno in zvezde; Ti sam si jih vpodobil v njih bleščobi in lepoti na nebu! Hvaljen bodi Gospod za našega brata, ogenj, ki nam služi, da razsvetljuje noč. Lep je, prijeten, mogočen in močan!“

Zemlja nas posebno spominja resnice: Prah si in pepel in kmalu kmalu razpade tvoje telo, s katerim se zdaj tako ponašaš, mu strežeš, ga lepotičiš itd.

V zemlji bo tvoja zadnja hišica, pa kako preprosta, kako majhna! Glasno ti torej kliče na ušesa Jezusov opomin: „Ne zbirajte si zakladov na zemlji, katere rja konča, molji snedo, tatovi izkopljejo in ukradejo“ itd.

A tudi k hvaležnosti nas priganja zemlja, ker nam jo je Bog dal za mater, po kateri nam deli svoje dobrote. Zato tako preprosto lepo opomni sv. Frančišek Asiški: „Hvaljen bodi moj Gospod po naši materi, zemlji, zakaj ona nam daje hrane, ona vzdržuje naše stopinje, rodi nam najraznovrstnejšega sadja in vsakovrstno barvanih cvetlic in prekristnih zelišč.“

Dedek in kozel.

Dedek dremlje tam na klopi,
V ustih pipo stiska, kima ...
Sanja, da je v zlati lopi,
Kakršne še cesar nima.

Končno kozel se domisli,
Da ga dedek s tem izziva,
Saj pri njem je vedno v čisli
Nagajivost nagajiva.

Kozel gleda, pa ugiblje — —
Dedka danes ni umeti.
Kaj pač z glavo vedno ziblje?
Hoče morda kaj veleti?

Hop! — Kar plane proti klopi,
Dedek kinkne, pipa pada ...
Kozel trkne, dedek lopi
Dol na tla kot težka klada.

Anton Maslè.

Ob suši.

Oj oblaki snežnobeli
Kam, o kam ste odhiteli?

Več ne kane kapljā name,
Tu ni več življenja zame...

Suša muči že zemljico,
Muči revno me cvetico.

Skrij se zopet solnce vroče,
Pošlji Oče hladne moče!

Dežek zemljo naj oblije,
Novo naj življenje vzklije!

Taras Vasiljev.

Mala tatiča.

Tomažev Ciril in Rakov Jožek! Dva ptiča! Nagajiva, hudomušna in živa, da ju ni pod cesarjem takih kakor so rekali Tomažev dedek.

Kjer je bilo kaj poškodovanega — tam sta bila gotovo poleg onadva, bodisi, da sta sama naredila, ali pa sta drugim pomagala. Deležna sta pa morala biti.

Hudobna pa nista bila. Tudi učila sta se rada, a samo o gotovem času, namreč, kadar je bilo slabo vreme.

Če je deževalo ali snežilo, sta vzela večkrat „Abecednik“ v roke, se vsedla k mizi in začela vsekrižem, kjer se je odprlo, pa sta brala, če so bile še tako majhne, še tako čudne črke. Vzela sta tudi „Krščanski nauk“ in začela ponavljati, kdo bo več znal. Vedno sta se kosala, a držala sta se oba tako krepko, da se ni dalo izlepa odločiti, kdo zna več. Tako je bilo o grdem vremenu.

Kadar se je pa spet zjasnilo, pa nista mogla več obstati v hiši. Vse ju je vabilo vun. Saj sta imela na prostem toliko opravila. Po zimi na klancu, po leti v luži kraj vasi, po gozdih in po travnikih, pri koscih, prav povsod.

Naredila sta spomladi kak četrtek izprehod na bližnji hrib. A spotoma sta se oba zlačnila in se vrnila. Ker so se potem nekateri norčevali, sta jih hotela na vsak način prepričati, da je naenkrat nehala cesta in ni bilo več moči iti naprej.

Nekega jutra meseca junija pride Ciril že zgodaj k Jožku. Bil je ravno četrtek, pa sta bila prosta šole. Ciril je povedal Jožku, da so šli dedek v trg in jih ne bo pred poldnem domov.

To se jima je prileglo! Kajti deda sta se bala, ker so ju včasih okarali, če sta hodila okolu ulnjaka. Danes pa je bilo kar vse pripravljeno.

Že dolgo časa jima je dišal med, ki so ga imeli dedek v linici v bučelnjaku. Včasih sta ga dobila vsak

eno žlico — a to je bilo redkokedaj, komaj vsake druge sobote.

In med, ta jima je dišal.

Oba sta bila takoj istih misli — da ga gresta pokusit.

Čakala sta toliko časa, da so odšli vsi na polje. Ko pa vidita, da ni nikogar blizu, se splazita za bučelnjak, poiščeta ključ in odpreta.

Linica, kjer je stal navadno lonec z medom, je bila le toliko od tal, da je nista mogla doseči.

Hitro deneta nekaj panjev na kup in stopita nanje.

Odpreta lino — a medu nikjer.

Nekaj časa stojita in gledata drug drugega, potem se pa zasmejeta in Ciril reče: „Skrili so ga. Veš kaj, vzemiva ga bučelam iz panja. Kar s temle velikim nožem bom hitro odrezal, kakor naredi jeseni stric, ti boš pa odprl in zaprl panj. Preden bodo buče vedele, kaj je, ga bova že jedla. Do večera bodo pa novega nanosile, in stric ne bodo nič vedeli za to.“

Na to pa zapreta bučelnjak, da bi ju nihče ne videl, in se pripravita na delo. Ciril vzame „izpodrezovalnik“ — kakor so rekli ded orodju, s katerim so jeseni rezali satovje — ter se pripravi, da hitro opravi svoje delo. Jožek pa prime za zapiračo, da odpre in hitro spet zapre.

Ko Ciril našteje do tri, hitro odpre Jožek vratca. A preden se je Ciril pripravil s svojim dolgim orodjem, zašume buče iz panja naravnost v nju. Oba skočita v stran, odpreta hitro vrata, da bi ubežala. Pa buče so hitrejše. Zaletavajo se jima v obraz in v lase. Jožek začne jokati in klicati Cirila na pomoč. A ta se jih sam komaj brani, kako naj potem drugemu pomaga? Oba zavijeta v grmovje za hišo, da se tam ozdravita.

Ko prideta v grmovje, šele vidita, kaj so jima storile buče. Jožek je bil že ves otekel v obraz, na eno oko pa že ni skoro nič videl. Roke je imel pa kar zalite.

Cirila je ena pičila prav na konec nosu, da je imel še enkrat tolikega kot navadno. Prinesla sta vode, ter jo devala na pičeno mesto. To ju je malo ohladilo.

Jožek se je držal silno kislo ter rekel Cirilu : „S teboj že ne bom nikdar več hodil!“

Ko so pa prišli zvečer ded domov ter zapazili, kaj se je zgodilo, niso nič rekli, ker so vedeli, da njih buče ne pritisnejo malo . . .

Vendar sta bila mlada tatiča zdaj še na slabšem kot prej. Ogibala sta se sicer bučelnjaka še celo takrat, kadar so ded z lončkom medu v roki šli „pokladat“ bučelani, ali vendar se nista več spomnila, da bi jima bili dedek kdaj prijazno rekli: „Nata, fanta, tu ga imata vsak za ena usta!“ Tako se plačuje na svetu!

Taras Vasiljev.

Povest stare ženice.

I.

roč poletni popoldan je bil.

Zjutraj je kazalo, da bo dež, ker je bilo nebo čezinčez oblačno. Naš oče so šli po noči večkrat gledat na nebo, pa je bilo vedno enako.

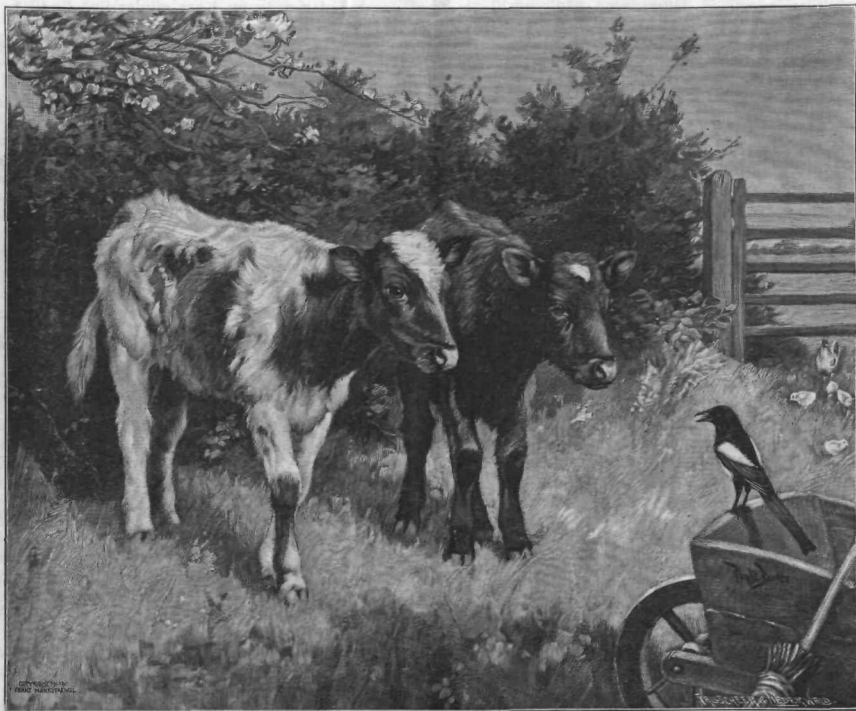
Zadnji čas je bil za košnjo; mi smo pa še vedno čakali in čakali. Proti jutru se je začelo gori na severni strani malo svetiti, oče so rekli: „Kar idimo! Se že sveti tam gori nad goro Dežja že ne bomo imeli!“

— „E, ne vem; pa te bi kmalu enkrat ogoljufalo“, dejali so dvomljivo ded.

In šli smo. Komaj je zažarela jutranja zora, je bil že ves travnik pokošen. Pomagali so tudi sosedovi, da je šlo hitreje.

Kmalu se je razjasnilo in nastal je lep, vroč dan, kakor nalašč za nas.

Po zajutreku so prišli še dedek pogledat na travnik.

Čuden pastirček.

Pridno smo sušili, preobračali in mešali. Opoludne smo bili nekaj časa prosti in takrat smo sedli pod košato črešnjo.

Kar pride po stezi črez travnike stara ženica z leseno nogo. Ustavi se pred nami in nas prosi malega daru. Oče so ji dali dva krajcarja, mati pa nekaj gorke jedi, ki je še ostala. Smilila se nam je uboga, stara ženica, ki je jedla s tako slastjo.

Po jedi je obsedela pri nas in rekla: „Saj bi šla naprej, pa nikamor ne pridem!“ – „Le ostanite tu, saj je dovolj sence za vse“, dejali so mati.

Ostala je, in ko so jo mati iznova vprašali, kaj si je storila na nogi, je začela praviti povest svojega življenja.

II.

Rodila se je v dalnji gorski vasi, kjer je podeovala po starših revno kočo. Z možem sta imela edinega otroka Pepčka, ki se je šel učiti v trg strojarst.

Kmalu po očetovi smrti je bil deček prost in je odšel v tujino. Dovolj je prislužil, ker je bil priden, in tudi materi je poslal marsikak goldinar.

Toda svet je velik in človek se lahko izgubi. Tudi Pepček se je izgubil. Slabi tovariši so ga zvalili na slaba, prepovedana pota.

Začel je pijančevati in zapravljati denar. Za staro, onemoglo mater seveda ni imel več...

Nehal ji je tudi dopisovati. Šel je še dalje v tujino, da ni zvedela več zanj. Živila se je s tem, da je nabirala za trškega zdravnika po gorah rože, iz katerih je delal zdravila.

Vročega poletnega dne je trgala one rumene, visoke rože, ki rasejo po skalah. Veliko jih je že imela in hotela je oditi domov.

Kar zagleda na prisojni skali še cel šop takih cvetic. Stopi bliže in jih hoče utrgati.

Pa v tem hipu se ji nekaj ovije okrog bose noge in jo uščipne.

Odskoči — pa bilo je prepozno, gad jo je pičil.

Hitela je z gore naravnost k zdravniku. Začelo ji je prihajati že slabo, ko se spomni, da mora zabraniti zastrupeni tok k srcu. Trdno je zavezala vrvico okrog noge nad pičenim mestom in bežala dalje.

Komaj je še prišla do zdravnika, ki ji je rano izrezal in namazal z neko tekočino.

Nekaj časa je bilo dobro, a skoro ji je začela noga otekati in morala je v bolnišnico.

Tam so ji jo odrezali in dali drugo, leseno

Od tedaj pa je morala hoditi po svetu in prositi pri dobrih ljudeh miloščine.

„Vendar, to bi že še prenesla“, je rekla nazadnje jokaje. „Le tega ne preboli nikdar to ubogo moje srce, da ni sina več nazaj. Oh, kako bi ga rada še enkrat videla. Petnajst let je že tega, kar je bil zadnjič pri meni. To se mi zdi cela večnost. Rada bi trpela še dalje, odpustila bi mu vse, vse; objela bi izgubljenega sina, samo, da bi se še kedaj pokazal pred očetovo kočo. Dan na dan ga čakam, leto za letom mine, pa se ne vrne več.“

Težko govorim drugim ljudem o svojem sinu,³⁰ zdi se mi, da mi je mnogo lažje pri srcu, če še kdo drugi čuti z menoj.“

Ženica je obmolknila in se zamislila.

Za gorami pa je zabobnelo, solnce se je skrilo za črn oblak. Šli smo spravljat seno na kopice, tuja žena pa je žalostno lezla proti vasici ter si brisala potno čelo ali kdovekaj ...

Slavko Slavič.

Ob kolesu.

Vrti, vrti se kolo
Le naprej po poti,
Naj te cvetka pisana
Čisto nič ne moti!

Vrti, vrti urno se,
Nič se ne spodtikaj.
Urno drobni palčici
V roki se umikaj!

Vrti, vrti se naprej,
Toda ne postrani,
Oj, po gladki stezici
Po zeleni plani!

A ne zvrni se na tla,
Ne zavij mi s pota,
Naj te cvetka pisana
Čisto nič ne moti!

Sokolov.

Lipetov panj.

Povest. Spisal Juraj Pangrac.

(Konec)

4. Panj se je našel!

Tisto leto so čebele prav pridno rojile.

Dedu je že zmanjkalo panjev. Moral je priti tesar Tone, da mu jih je še nekaj zbil. To se je sukalo kladivo v tesarjevih gibčnih rokah, to mu je pela žaga, ki je rezala, kakor da bi bile trde deske iz repe! Pa saj se je moral podvizati Tone, ako ni maral, da bi ga prehitele čebele!

Ded in Lipe sta se vedno sukala pred čebeljnjakom. Lovila in ogrebala sta roje in polnila z njimi že itak skoro prenapolnjeni čebelnjak. Ponajveč sta molče izvrševala to takó veselo čebelarsko opravilo; eh, tisti panj, tisti izgubljeni „Pastirček“ jima je vedno hodil na misel in ju motil...

Nekega tacega dne je bil ded sila zamišljen in malobeseden. Razmišljeval in ugibal je, kako bi pregnal Marka iz čebelnjaka. Ni njega ni njegovih čebel ni mogel več videti. Menil je, da Marko le ni pošten, pošten kot zlata vaga... Kakršen oče, tak sin!... Njegov oče je jemal ob rojenju po žlico čebel iz drugih panjev, pa jih svojim prideval... Bog ve, če tudi Marko takó ne dela?... Jabelko ne pade daleč od jablane!... Vun z Markovimi panjovi, vun, vun z njimi!...

„Roj, roj, roj!“ je zavpil Lipe.

Ded se predrami iz svojih misli. „Eh, da mi roji ta Marko tolikrat po glavi“, reče vznejevoljen in se zravna. In neki notranji glas mu zašepeče tanko: „E, saj Marko je pošten, kaj bi dvomil o tem!“ In ded je skoraj prikimal. A precej nato se oglasi drug glas, ki mu zašepeče še tanjše na uho: „Pošten — hm! — ali pa tudi ne“... In ded je zopet skoraj prikimal. Ah, ta panj, ta nesrečni izgubljeni Lipetov panj!...

„Roj, roj, roj!“ je vpil zopet Lipe.

Čebele so se usipale iz panja, na katerem je bil naslikan lep, velik jelen. Ko ded to zapazi, reče: „Jeh,

jeh! Markov „Jelen“ roji! O, pa le roji naj in gre naj, kamor drago, čeprav za tri gore onkraj planine!“ ...

„Oče, ali tega ne bova ogrebla?“ vpraša Lipe.

„Kaj še!“ se zjezi ded. „Ta je Markov, Markov, ki ... ki ... ki ...“

„Jelen“ je odrožil. Čebele so krožile nad čebelnjakom. Kar sede matica na drobno vejico nad dedovo glavo. Čebele se zbirajo, zbirajo na vejici. Kmalu jih je obilna kepa. Zdajci se vejica pčšibi. Čebele se zaprašé dedu pred nos. „Ho — ho!“ zavpije ta in odskoči vstran. „Jaz nisem Markov panj!“ reče in piha in se otepa.

Čebele se niso menile za deda. Zopet so se zbirale na vejici in se združevale v kepo, ki je visela kakor velik grozd z vinske trte. Čimdalje mirneje so brenčale. In to mirno brenčanje je blagodejno vplivalo na deda. Stopil je bliže. Zdelo se mu je, da ga kličejo, da ga prosijo te drobne živalce: „Dedek, dedek! Daj nam hišico, daj nam hišico! Voščene celice bomo zidale, sladki medek bomo nosile! Daj nam hišico, daj nam hišico, dedek naš!“ ... „Hm, hm“, je kimal ded, „Hišico bi rade, hišico!“ je kimal in jih gledal, gledal ... Nato pa je rekel, tako je rekel: „Lipe, Lipe, steci na kaščo in prinesi kak panj, da vsadiva Markov roj vanj.“

In Lipe je stekel, čudeč se, da ded dvakrat enako ne govori. A komaj je bil na kašči, je že klical, je že vpil, vpil kar naprej: „Oče, oče! Gor, gor! Urno, urno!“

„Hencej, hencej, kaj pa je staknil Lipe, da takó vpije“, je rekel ded in šel pogledat.

— — — „Kaj bo pa zdaj, oče?“ je vprašal Lipe preplašeno, ko je ded prisôpel vrh kašče. „Kaj bo pa zdaj, oče?“ je vprašal preplašeno: — „panj se je našel, izgubljeni panj se je našel!“ — — —

„Hencej, hencej!“ se je čudil ded in se praskal za ušesi. Lipe pa je hitel: „Kaj bo pa zdaj? Kaj bo pa zdaj, oče?“ ... Dasi je obdolžil soseda Marka samo v srcu in le pred dedom, ga je vendar-le močno pekla vest, očitajoč mu, da ni storil prav, da je ravnal nápak, pregrešno, ko je obdolžil soseda. In to je pretreslo pastirčka. Zato je sklepal roki in vpil: „Kaj bo pa zdaj, oče? — Panj se je našel!“ ...

„Pa kako si ga našel, kako? To mi povej, Lipe!“ vpraša sedaj ded. In Lipe pojasni: „Tekel sem na kaščo. Pa sem tekel tudi po teh stopnjicah tugor. In ko sem pritekel do vrha, sem butnil z glavo v strop. Av! me je zbolelo in še sedaj me boli. In ko me je takó zbolelo, se mi je obrnila glava na levo, in ko so se mi tedaj odprle zopet oči in sem pogledal tja v kot, v tistile kotiček tam-le, jeh — jeh! — Kaj sem zagledal — — — uh! končnico svojega izgubljenega panja sem zagledal, končnico „Pastirčkov“ sem zagledal . . . Nič nisem umišljaj, ampak naglo sem jo zgrabil in primeril temu-le panju brez končnice. Bila je prava . . . Kolikokrat sem gledal ta panj, ga premetaval in obračal, a nikdar nisem spoznal, da je to moj panj, moj izgubljeni panj! . . . Danes pa spoznam, da je, danes pa vem, da je! . . . Uh, uh! kaj bo pa zdaj, oče?“

„Hencej, hencej!“ je hitel zopet ded in se praskal za ušesi. „Tudi jaz sem že gledal ta panj“, je rekel nató, „tudi jaz sem ga že gledal in premetaval in obračal, pa mi ni prišlo v glavo, da bi utegnil ravno ta panj brez končnice pravi biti! . . . Hencej, hencej!“

„Oče, kaj bova pa zdaj storila?“

— „Kaj? Odpuščanja bova prosila!“

„Oče, ali vé sosed Marko, da sva . . . da sva tako nepošteno mislila o njem?“

— „Tega k sreči ne ve! O Bog, da vsaj tega ne ve! A Bog v nebesih ve, Njega morava prositi odpuščanja! Saj pravim, nikogar ne obdolžiti, tudi v srcu ne: Človek se le lahko moti!“ . . .

„Jeh, jeh!“ je javkal Lipe in se grabil za glavo.

* * *

Ko je Marko zvedel, da se je našel panj, je bil tega kaj vesel. Toneta je naprosil, naj naredi tri nove panjeve, urezane iz bele lipovine. „Naredi jih“, je rekel, „in ima naj jih ta Lipe“, je rekel, „samo na moji kašči jih ne bo nikdar več spravljaj“, je rekel.

Telovadska.

Con moto.

P. Angelik Hribar.

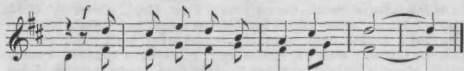
1. Hajd na no-ge le v ko - rak, le v korak! Čvrsto
2. Boben poje: trom, trom, trom, trom, trom, trom, Kliče
3. Poj - mo srč-no vsi na glas, vsi na glas: Naš je

sto-pa ko-re-njak, ko-re-njak. V vrsti redni voj-na
svoje trom, ti, rom, trom, ti, rom! Brzo dalje čez po-
mladi, zla - ti čas, zla-ti čas! In ve - se - lo in gor-

gre, vojna gre In raz - le - ga pe-tje se, pe-tje
ljé, čez po - ljé, Gozd, ravni - ne in go-ré in go-
ko in gor - ko Sr-ce bi-je nam zvesto, nam zve-

se: Hu - ra, hu-ra, hu - ra, hu - ra.
ré!
sto!

A. Perné.

(Berilo za II. razred str. 8.)

Cibi, cibi...

Cibi, cibi putica,
Zrneca imam,
Cibi, cibi pridi,
Pa jih tebi dam.

Cibi, cibi zrneca
Sladka so zares,
Putka jih že zoblje,
Kokodaka vmes.

Cibi, cibi petelinček,
Pridi tudi ti,
Tebi sladko zrnje
Najbolj še diši.

Cibi, cibi, zrneca
Sladka so zares,
Vrabčki prileteli
Tudi so z dreves...

Semjonov.

Rešitev zastavice v številu 7:

Čitati se mora tako-le: *Za vsako vrstico prve kitice se mora pridejati vzporedna vrstica druge kitice:*

Dobrotno naj ti da nebo,
Kar tvoje srce poželi;
Bolest, nesrečo žalost, zlo
Naj dobri angel prepodi! itd.

Prav so uganili: Furlan Ana, Črnigoj Marica, Železnik Cecilija, Zidar Ivanka, Čink Matilda, Flego Pepina, Safred Ivanka, Glavič Iv., Kosmač Petrina, učenske dekliške šole družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu; Scheligo Irma, nadučiteljova hčerka pri Sv. Jederti nad Laškimi; Černe Lenčka in Vilfan Tončka, samostanski gojenki v Šmihelu pri Novem mestu; Schlegl Ivan in Strle Jožef, učenca IV. razreda v Kamniku; Breznik Frančiška, učenka v Ihanu; Jurkovič Jožef, Gajski Martin, Omerza Martin, Zidar Alojzij, gimnazijski dijaki, Matkovič Martin, učenec IV. razreda v Novem mestu; Janžek Pepi v Brebrovniku (Štaj.); Bauman Ivana, učenka IV. razreda pri sv. Juriju v Slov. goricah; Lederhas Ljudmila, učenka II. razreda na c. kr. vadbici v Ljubljani; Kokošin Matija, učenec v Drežnici pri Kobaridu; Širca Olga, učenka v Grižah; Rehar Julka, učenka v Libofah; Majcenovič Rastislava, učenka IV. razreda v Središču; Svetina Franci in Ida, učenca v Pliberku; Smola Jožef, učenec IV. razreda v Novem mestu; Jankovič Pepika, Gorjup Ida in Marica, Kovačič Karolina, Luksa Gilda, Weinberger Anica, Čuden Fr., Jakli M., Rotar Cecilija, Vidmar Ivanka, Lileg, Grile Katar., Kobi Ivanka in Antonija, Paulin Justina, Mali Angela, Stepanek Miroslava, gojenke v uršulinskem samostanu v Škofji Loki; Papler Marija, Hafner Kristina, Legat Franja, Oblak Elizabeta, Mohorč Jerca in Mici, učenske vnanje uršulinske šole v Škofji Loki.